

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **HORPEX s.r.o., v likvidaci**, IČO 27791670
sídlem Biskupský dvůr 2095/8, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 789 88 Ostrava-Moravská Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017 č. j. 3511463/17/3205-00540-809949, ve věci námitky proti úkonu správce daně při placení daní

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017 č. j. 3511463/17/3205-00540-809949, jímž bylo rozhodnuto o námitce žalobce proti úkonu správce daně při placení daní podané dne 13. 10. 2017 evidované pod. č. j. 3329480/17/3205-00540-809949 tak, že se námitka zamítá.
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce namítl nepřezkoumatelnost žalovaným stanovené výše úroků z prodlení k daním z příjmu právnických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011, jak byly stanoveny v rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017 č. j. 3288329/17/3285-88548-889949 (exekuční příkaz). Z označeného rozhodnutí není seznatelné, jak žalovaný úroky z prodlení spočítal. Blíže tuto námitku není žalobce schopen rozvést, neboť žalovaný nevydal na úroky z prodlení platební výměr podle ust. § 252 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“). Žalobce nemá možnost obrany, když úroky nejsou sděleny platebními výměry. Ust. § 252 odst. 6 daňového řádu umožňuje správci daně kdykoliv vyrozumět plátce daně o předpisu úroku platebním výměrem, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu. Žalobce nezpochybňuje, že úrok vzniká ze zákona, ale nebyl-li vydán platební výměr, žalobce neměl povědomí o tom, kolik má na úroku zaplatit, když neznal přesnou výši dluhu.
 - 2) Žalobce nebyl vyrozuměn o výši nedoplatku ve smyslu ust. § 153 odst. 3 daňového řádu, takže mu není zřejmé, proč žalovaný přistoupil přímo k exekuci. Obhajoba takového postupu v napadeném rozhodnutí zcela absentuje. Žalobce spoléhal na aplikaci ust. § 153 odst. 3 daňového řádu, zejména když žalovanému bylo známo, že žalobce podal u Krajského soudu v Ostravě žalobu na zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 12. 2015 č. j. 44336/15/5200-11431-706871 a č. j. 44322/15/5200-11431-706871 (věc vedená pod sp. zn. 22Af 16/2016), která zapříčinila vznik nedoplatků na dani z příjmů právnických osob a nedoplatků na úrocích z prodlení. Žalobce má za to, že jsou-li ve výkazu nedoplatků nesdělené úroky z prodlení a správce daně se rozhodne je exekuvovat, jde o nikým nekontrolovaný proces, kdy proti výši nesdělených úroků z prodlení nemá jak odporovat, neboť k tomu nemá žádný procesní nástroj. Žalobce v té souvislosti poukázal na související judikaturu, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 7Afs 82/2010 a nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 27/15.
 - 3) Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2016 č. j. 31Af 35/2015-43 potvrzený rozsudkem NSS ze dne 11. 10. 2017 č. j. 3Afs 262/2016-34, z nichž dovozuje povinnost správce daně vydat platební výměry na úroky z prodlení v zákonné lhůtě pro sdělení daně a má za to, že v posuzované věci z důvodu nevydání platebních výměrů došlo k prekluzi práva platební výměry vydat.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31Af 35/2015 a na něj navazující rozsudek NSS nelze na posuzovanou věc aplikovat, neboť řešily lhůtu pro sdělení úroku z prodlení dle tehdy účinné právní úpravy, a to ust. § 63 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platných předpisů (dále jen „ZSDP“) ve spojení s ust. § 70 odst. 1 ZSDP. Aktuální právní úprava, tj. daňový řád stanoví, že správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav na osobním daňovém účtu. Takový platební výměr má ryze deklaratorní charakter a nezakládá samotnou povinnost hradit

úrok z prodlení, který vzniká ex lege ke dni naplnění zákonem stanovených podmínek a v takovém okamžiku se stává také splatným.

4. Žalobcovo tvrzení, že nebyl o předpisu úroku z prodlení vyrozuměn, označil žalovaný za nepravdivé. O předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností týkajících se doměřených daní z příjmů za roky 2010 a 2011 vyrozuměl správce daně žalobce ve dnech 30. 5. 2016 (platební výměry na úrok z prodlení č. j. 4679053/16/2001-52523-101218 a č. j. 4679793/16/2001-52523-101218) a 12. 5. 2017 (platební výměr na úrok z prodlení č. j. 2179895/17/3205-50522-8098/41). Proti těmto platebním výměrům žalobce nepodal odvolání, takže nabyly právní moci ve dnech 30. 6. 2016 a 24. 6. 2017.
5. Žalovaný dále poukázal na ust. § 178 odst. 3 daňového řádu, podle kterého se částka, pro kterou je exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení a správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu. Jelikož doměřená daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011 nebyla žalobcem uhrazena, měl úkon správce daně dle ust. § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu, tj. zahájení exekučního řízení, účinky také vůči příslušenství daně, jímž je úrok z prodlení. Běh šestileté lhůty pro placení daně se tak odvíjí od data 11. 1. 2016 pro rok 2010 a 8. 1. 2016 pro rok 2011, tj. od dat, kdy se doměřené daně staly splatnými.
6. Žalovaný trvá na tom, že žalobce byl informován o výši nedoplatku, a to opakovaně. Nejprve se tak stalo vyrozuměním o výši nedoplatku podle ust. § 153 odst. 3 daňového řádu ze dne 28. 4. 2016, které bylo doručeno generálnímu zmocněnci žalobce L. P. dne 3. 5. 2016 a posléze na základě přihlášky daňových pohledávek do likvidace právnické osoby (žalobce) ze dne 20. 9. 2017, která byla doručena témuž subjektu dne 26. 9. 2017 a také likvidátorovi žalobce do datové schránky dne 30. 9. 2017. Žalobce tak byl před zahájením exekučního řízení opakovaně vyrozuměn či jinak informován o výši svého nedoplatku. Postup žalovaného je proto v souladu se zákonem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění - dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
8. Z předložených podkladů krajský soud zjistil, že rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 31. 5. 2016 č. j. 4679053/16/2001-52523-101218 byl žalobci vydán platební výměr na úrok z prodlení na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2010, jehož nedílnou součástí je výpočet úroku z prodlení ve výši 238 226 Kč. Tímtež správcem daně byl téhož dne pod. č. j. 4679793/16/2001-52523-101218 vydán platební výměr na úrok z prodlení k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2011, jehož nedílnou součástí je výpočet úroku z prodlení ve výši 402 139 Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2017 č. j. 2179895/17/3205-50522-809841 byl žalobci vydán platební výměr na úrok z prodlení k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2010, jehož nedílnou součástí je výpočet úroku z prodlení ve výši 274 713 Kč. Finanční úřad pro hlavní město Prahu dne 28. 4. 2016 pod č. j. 3735216/16/2001-80541-110658 zaslal žalobci vyrozumění o výši nedoplatku podle ust. § 153 odst. 3 daňového řádu, kdy nedoplatek na dani z příjmů právnických osob včetně nedoplatku na úroku z prodlení a nedoplatku na příslušenství činil 1 951 800,86 Kč.

Žalovaný dne 20. 9. 2017 pod č. j. 3148085/17/3205-00540-809949 zaslal likvidátorovi žalobce přihlášku daňových pohledávek do likvidace právnické osoby, kde jsou vyčísleny jednotlivé položky včetně úroku z prodlení. Dne 13. 10. 2017 byla žalovanému doručena námitka žalobce ze stejného data označená jako námitka podle § 159 daňového řádu proti exekučnímu příkazu č. j. 3288329/17/3285-88548-889949 ze dne 2. 10. 2017. V ní žalobce předně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31Afs 35/2015 a navazující rozsudek NSS sp. zn. 3Afs 262/2016, z nichž dovodil povinnost žalovaného vydat platební výměry na úroky z prodlení v zákonné lhůtě pro sdělení daně a namítl, že v posuzované věci z důvodu nevydání platebních výměrů došlo k prekluzi práva platební výměry vydat. Dále žalobce v námitce namítl nevydání vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu, v důsledku čehož neměl žalobce možnost zaplatit dluh dobrovolně a bez exekuce. O námitce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

9. Podle ust. § 252 odst. 6 daňového řádu správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.
10. Podle ust. § 153 odst. 3 daňového řádu správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením.
11. Podle ust. § 178 odst. 3 daňového řádu pokud se částka, pro kterou je daňová exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení, správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu; z úroku z prodlení vzniklého po nařízení daňové exekuce nevznikají exekuční náklady.
12. Při právním posouzení věci vycházel krajský soud z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2019 č. j. 1Afs 271/2016-53 a z rozsudku NSS ze dne 30. 5. 2019 č. j. 1Afs 271/2016-77. NSS se v označených rozhodnutích podrobně zabýval jak problematikou ust. § 153 odst. 3 daňového řádu, tak problematikou ust. § 252 odst. 6 daňového řádu. Krajský soud v nyní posuzované věci neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl od nastíněné judikatury odchýlit.
13. V prvním žalobním bodě žalobce namítl nesouhlas s výší úroků z prodlení, když z exekučního příkazu ani z napadeného rozhodnutí o námitce není zřejmé, jak žalovaný úroky z prodlení spočítal. Krajský soud se s tímto názorem žalobce neztotožňuje a má za to, že způsob výpočtu úroků z prodlení je z odůvodnění exekučního příkazu seznatelný a exekuční příkaz je v namítané části přezkoumatelný. V otázce výše úroků je nutno zohlednit především ust. § 252 odst. 2 daňového řádu, které stanoví, že úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, a to za každý den, po který nebyla platební povinnost splněna. Zákon v označeném ustanovení rovněž přesně stanoví způsob, jakým se úrok vypočítá. Žalovaný tuto právní úpravu vyčerpávajícím způsobem reflektuje tuto právní úpravu vyčerpávajícím způsobem na str. 3, odst. 2 exekučního příkazu. Z odůvodnění exekučního příkazu (str. 2) je dále seznatelná také splatnost doměřených daní, čímž je vytvořen předpoklad pro kontrolu správnosti výpočtu úroku z prodlení provedeného správcem daně. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný poukázal na to, že žalobce se mylí, neboť

platební výměry na úroky z prodlení úhrady daňových povinností týkající se předmětných zdaňovacích období byly žalobci vydány ve dnech 31. 5. 2016 a 12. 5. 2017 a nebylo proti nim podáno odvolání. Žalobce v podané žalobě toto tvrzení žalovaného nijak nerozporuje, pouze opakuje svou námitku, když namítá nevydání platebních výměrů na úroky z prodlení dle ust. § 252 odst. 6 daňového řádu. Listinami předloženými soudu žalovaným má krajský soud za prokázané, že toto tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě. Již v r. 2016 byly žalobci vydány platební výměry na úroky z prodlení k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2010 a r. 2011, které mu byly také prokazatelně doručeny, o čemž svědčí doručenky předložené žalovaným. Tyto platební výměry obsahují výpočet úroku z prodlení v obou případech k datu vydání výměrů a dle tvrzení žalovaného, které žalobce nijak nezpochybnil, proti nim nebylo podáno odvolání. Nad rámec uvedeného krajský soud ke skutečnosti, že tyto platební výměry nebyly vydány žalovaným, ale Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, poznamenává, že z úřední činnosti (spis vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 22Af 46/2015) je mu známo, že Finanční úřad pro hlavní město Prahu měl po přechodnou dobu vůči žalobci postavení správce daně, a to na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015 č. j. 1758420/15/3205/00510-809591 o změně místní příslušnosti, které však bylo následně rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2016 č. j. 22Af 46/2015 zrušeno. Další platební výměr úroku z prodlení na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2010 byl vydán žalovaným dne 12. 5. 2017. Přes řádné poučení o oprávněm prostředku ani proti tomuto platebnímu výměru se dle tvrzení žalovaného, které nebylo žalobcem zpochybněno, žalobce neodvolal. Krajský soud má proto za prokázané, že žalobce byl vyrozuměn o předpisu úroků z prodlení. Tvrzení žalobce, že v důsledku nevydání platebních výměrů neznal výši úroku a způsob jeho výpočtu, se proto nezakládá na pravdě. Pro úplnost krajský soud dodává, že okolnosti, které by svědčily o tom, že stav žalobcova osobního daňového účtu vyžadoval sdělení úroku z prodlení, resp. jeho aktualizaci (§ 252 odst. 6 daňového řádu), žalobce netvrdil ani v žalobě. Rovněž je třeba zdůraznit, že žalobce měl v souladu s ust. § 66 odst. 1 daňového řádu kdykoliv možnost nahlížet do svého osobního daňového účtu. Realizace tohoto práva se nabízela zejména za situace, kdy si musel být vědom existence doměřených a nezaplacených daní za uvedená zdaňovací období. Žalobce také mohl požádat o vystavení potvrzení o stavu svého osobního daňového účtu (§ 151 daňového řádu). Dále existovala možnost, aby žalobce zjistil výši svých nedoplatků včetně úroků z prodlení v daňové informační schránce. I když tyto údaje nemají závazný charakter, dávají daňovému subjektu přinejmenším neformální informaci o tom, jaké nedoplatky a v jaké výši u něj správce daně eviduje.

14. Jak již vyslovil NSS v rozsudku č. j. 1Afs 271/2016-77, možnost zjistit výši z úroku z prodlení není nezbytně navázána na vydání platebního výměru a jeho vydání není podmínkou pro zachování práva daňového subjektu na opravný prostředek.
15. V dalším žalobním bodě žalobce namítl absenci vyrozumění o výši nedoplatku podle ust. § 153 odst. 3 daňového řádu. Ani toto žalobní tvrzení se nezakládá na pravdě, jak vyplývá z vyrozumění vydaného Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 28. 4. 2016 pod č. j. 3735216/16/2001-80541-110658, na jehož základě rovněž mohl žalobce učinit kroky ke zjištění podrobností k aktuálnímu stavu svého osobního daňového účtu, případně mohl proti tomuto úkonu správce daně podat námitku, což však neučinil. Žalobce ani toto

tvrzení žalovaného nijak nerozporoval. Ačkoliv žalovaný poukázal na existenci vyrozumění podle ust. § 153 odst. 3 daňového řádu již v napadeném rozhodnutí, žalobce své tvrzení o jeho neexistenci zopakoval také v žalobě, aniž by na tvrzení žalovaného jakkoli reflektoval či je rozporoval.

16. Pro úplnost krajský soud v souvislosti s ust. § 153 odst. 3 daňového řádu zdůrazňuje, že pokud jde o formální podobu výzvy, zákon ponechává zcela na uvážení správce daně, jakým způsobem k vyrozumění dojde. Krajský soud má za to, že v posuzované věci správcem daně zvolená forma vyrozumění zcela odpovídá zákonné úpravě. Ani tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
17. V posledním žalobním bodě odkazuje žalobce na judikaturu představovanou rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31Af 35/2015 a rozsudkem NSS sp. zn. 3Afs 262/2016. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o judikaturu vztahující se k předchozí právní úpravě, tj. ZSDP, která, jak zdůraznil NSS opakovaně v usnesení rozšířeného senátu č. j. 1Afs 271/2016-53, jakož i rozsudku č. j. 1Afs 271/2016-77, byla zásadně odlišná od daňového řádu a tudíž je překonaná. Proto také NSS v označeném rozsudku (bod [48]) výslovně uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31Af 35/2015-43 potvrzený rozsudkem NSS ze dne 11. 10. 2017 č. j. 3Afs 262/2016-34 se vztahují k předchozí právní úpravě podle ZSDP, který v mnoha ohledech konstruoval úrok z prodlení a jeho vymáhání odlišně od daňového řádu, takže tato judikatura není použitelná pro věci posuzované podle daňového řádu.
18. Na základě uvedené právní argumentace krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. června 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu